

ДРАГАН ДРАГОЈЛОВИЋ

КАКО ДА УКРАСИМ ТИШИНУ

ВРЕМЕНСКА ПРОГНОЗА

Прогноза је најавила ведар дан
изјутра ветровит, без падавина,
а од раног јутра веје снег хладан

цео дан облаци, нигде сунца
ко је обећао лепо време
ништа се не види од снега

температура силази низ степенике
термометра који је неко окачио
на зид оближње школске зграде

мраз стеже, као клештима
на све стране лете збуњене птице
може ли ко снег да обузда

поље, шума, све се савија
понека грана стреса бели терет
да би показала да још лишћа има

цео дан се смењују тамни облаци
нико не зна зашто је прогноза промашила
а ми још увек чекамо да се сунце јави

и да нам бар оно каже зашто пада снег
и где је побегао најављени ведар дан

птице на небу формирају летећи ред

да ли ће да се селе или само вежбају
како да ово небо јужним небом замене
или желе да гледају ђаке како се играју

да ли ће уз снег да нас и небо притисне
када се овако брзо на нас спушта
и каже нам како немамо куда са земље

КАКО ДА УКРАСИМ ТИШИНУ

Питам се шта да радим сам
Како да украсим ову тишину
Да ли огрлицом од свиле

Или да се прво запитам
Где су моје уморне мисли биле
Када се пробудио дан

И закуцао на моја врата
Не водећи ни друга, ни пса
Како нисам умео дан да питам

Коју он музику слуша
Када силази са неба
И да ли је и на небу тишина

Која пробија бубне опне
Ономе ко не жели да је чује
Чега се плашиш, и звезде су саме...

ДРВОСЕЧА

Дрвосеча је оборио стабло на земљу
Не питајући се колико година у њему има
И колико је сваки год сакупио знања
Док је дрво журило према небу

Није му било жао ни лишћа ни грана
О томе није мислио ни у једном трену
Већ само на своју нову моторну тестеру
И колико ће за зиму да припреми дрва

Није бринуо што је узео један живот
Одувек је тако, јачи узима шта му треба
То је закон од када је света и времена
Није се питао да ли и дрво има свест

Ни да ли осећа бол ни да ли има сузе
Иако је знало са којом намером му прилази
Није могло да се помери ни да бежи
Да ли се дрво лако од живота растаје

Када би дрвосеча бар ново дрво засадио
Можда би му били опроштени греси
Он на то не мисли већ се смеши
Радује се што је тако велико дрво оборио

ИЗМЕЂУ ЈЕСЕНИ И ЗИМЕ

На прелазу између јесени и зиме
Стоји господарица времена
И гледа како лиске висе са грана
А ниједна им петелјка није зелена

Ниједан дан који пролази не зна своје име
Али зна да не умире већ се непрекидно рађа
И да је сваки дан безимен корак времена
На путу од тренутка до бескраја

Где се налази сат, одакле све започиње
Кружна игра казальки траје без конца и краја
Као увек после јесени долази зима
У њој лишће крије своју смрт испод снега

А будући животи чекају тренутак да се појаве
Када се отопи снег и почне да расте вода
И све крене поново као из почетка
На пут којим води господарица времена

ИШЧЕКИВАЊЕ

Дрво, камен и млад човек
Брдо недалеко делује као замак
Бор се чини као да је високо
На врху му се њише албино соко

Сви нешто ишчекују
Не зна се да ли радост или жртву
Путем у даљини неко путује
Тишина шуми као када снег веје

Свако ће доћи своје циљу
Усмереног погледа у даљину
А жена која путем иде
Пита се шта је очекује

Дрво, камен, а млад човек
Рукама би да заустави век
Жена даје знаке соколу
Да се не окреће према небу

Сви ћемо бити жртве
Ако албино соко крикне
Али они који се препознају
Разумеће и крик и тишину